

Arrest

nr. 135 827 van 5 januari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X
in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, op 11 augustus 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 juli 2014 tot intrekking van het recht op vestiging in het Rijk.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de vraag tot voortzetting van de procedure ingediend op 4 september 2014.

Gelet op de beschikking van 12 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DOUTREPONT, die loco advocaat Mr. I. FLACHET verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 december 2006 trad de verzoekende partij in het huwelijk met de heer A.M., van Belgische nationaliteit.

1.2. Op 22 december 2006 diende de verzoekende partij een verblijfsaanvraag in, in toepassing van (oud) artikel 40 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

1.3. Op 22 mei 2007 werd de verzoekende partij in het bezit gesteld van een F-kaart. Op 18 oktober 2013 werd de verblijfstitel van de verzoekende partij omgezet naar een F+ kaart.

1.4. Op 28 mei 2009 werd de verzoekende partij door het Hof van Beroep te Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van 50 maanden, met uitstel van 5 jaar, wegens feiten van import, export, aanmaak, opslag en verkoop van verdovende middelen.

1.5. Op 10 december 2013 bevestigde het Hof van Beroep te Brussel, het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brussel, waarbij het huwelijk tussen de verzoekende partij en de heer A.M. werd vernietigd.

1.6. Op 20 maart 2014 werd het beschikkend gedeelte van het arrest overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand.

1.7. Op 1 juli 2014 nam de verwerende partij de beslissing tot intrekking van het recht op vestiging. Dit is de bestreden beslissing.

1.8. Bij arrest nr. 128 324 van 27 augustus 2014 werd het beroep tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid verworpen wegens gebrek aan een ernstig middel. De vordering tot schorsing werd aldus behandeld. Verzoekende partij heeft de voortzetting gevraagd ten einde het beroep tot nietigverklaring behandeld te zien.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de formele motiveringsplicht juncto artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

De verzoekende partij voert aan dat zij niet in staat is de wettelijkheid van de beslissing na te gaan daar de bestreden beslissing geen vermelding bevat van de wettelijke bepaling waarop de verwerende partij zich baseert om haar recht op vestiging in te trekken. Tevens stelt ze dat de bestreden beslissing geen feitelijke overwegingen bevat die aan de bestreden beslissing ten grondslag ligt.

2.2. Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn.

De in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Het betoog van de verzoekende partij dat de bestreden beslissing geen melding maakt van een wettelijke grondslag is niet ernstig, daar zij in haar tweede middel de wettelijke grondslag van de bestreden beslissing weergeeft, met name het algemeen rechtsprincipe 'fraus omnia corrumpit'.

Inderdaad steunt de bestreden beslissing op dit algemeen rechtsbeginsel. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en laat de verzoekende partij toe haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden, hetgeen zij ook doet in haar tweede middel.

Nu de juridische grondslag van de bestreden beslissing duidelijk in de motivering werd opgenomen, wordt een schending van de formele motiveringsplicht *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

Evenmin kan de verzoekende partij gevolgd worden waar zij stelt dat de bestreden beslissing geen feitelijke overwegingen omvat. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat zij omstandig gemotiveerd werd. De feitelijke omstandigheden worden uitgebreid uiteengezet.

Ook op dit punt wordt een schending van de formele motiveringsplicht zoals omschreven in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 niet aannemelijk gemaakt.

Wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, moet er op worden gewezen dat artikel 6 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat deze *"slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen"*. Uit een en ander volgt dat op het stuk van de motiveringsverplichting de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een wet van suppletoire aard is (RvS 30 maart 2004, nr. 129.903; RvS 27 juni 2006, nr. 160.589).

Artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalt dat *"de administratieve beslissingen (...) met redenen (worden) omkleed"*. Daargelaten de vraag of deze bepaling wel een motiveringsverplichting oplegt die strenger is dan deze voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, – zodat de bestreden beslissing derhalve niet zou vallen onder de toepassing van laatstgenoemde wet – kan hoogstens worden besloten dat de in artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalde vormvereiste dezelfde draagwijdte heeft als de motiveringsplicht die de wet van 29 juli 1991 oplegt. Aangezien hiervoor is vastgesteld dat de voornoemde wet van 29 juli 1991 niet is geschonden, geldt eenzelfde vaststelling wat de schending van de in artikel 62 vervatte motiveringsplicht betreft.

2.3. Het eerste middel is ongegrond.

2.4. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 18, § 2 van de vreemdelingenwet, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de formele motiveringsplicht en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

De verzoekende partij laat gelden dat het beginsel *"fraus omnia corrumpit"* op zichzelf geen wettelijke grondslag voor een beslissing tot intrekking kan vormen wanneer een specifieke wetsbepaling op de concrete situatie van toepassing is. Zo is artikel 18, § 2 van de vreemdelingenwet de specifieke wetsbepaling die de verwerende partij volgens de verzoekende partij had moeten toepassen. Verder meent de verzoekende partij dat de verwerende partij niet verplicht was om het recht op vestiging in te trekken doch ter zake over een discretionaire bevoegdheid beschikt en aldus ook had moeten motiveren waarom in casu werd overgegaan tot de intrekking van het recht op vestiging. Volgens de verzoekende partij is de motivering dat het huwelijk werd vernietigd geen afdoende motivering.

2.5. *Fraus omnia corrumpit* is een algemeen rechtsbeginsel waarop de aanvankelijk bestreden beslissing is gesteund en wel degelijk kon worden gesteund. De verzoekende partij kon dit motief in die beslissing lezen. Daaraan wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat artikel 18, § 2 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorziet dat de minister of zijn gemachtigde een einde kan stellen aan het verblijfsrecht van de vreemdeling die gemachtigd werd zich in het Rijk te vestigen indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht (RvS. nr. 220.341 van 19 juli 2012).

Verzoekende partij betwist niet dat zij fraude heeft gepleegd, doch meent enkel dat de juridische grondslag van de bestreden beslissing niet correct zou zijn.

Uit het voorgaande blijkt evenwel dat het algemeen rechtsbeginsel van *'fraus omnia corrumpit'* wel degelijk kan worden aangewend ter motivering van de bestreden beslissing. Verzoekende partij haar betoog is niet dienstig.

Ook het loutere feit dat de gemachtigde terzake over een discretionaire bevoegdheid beschikt, en niet verplicht is om een intrekkingbeslissing te nemen, is niet dienstig, nu de verzoekende partij daarmee niet aantoonde dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze zou hebben beslist dat verzoekende partij haar recht op vestiging diende te worden ingetrokken. Hoe dan ook, in de bestreden beslissing

wordt duidelijk aangegeven dat het huwelijk van de verzoekende partij door het Hof van Beroep te Brussel werd vernietigd daar het een schijnhuwelijk betrof. De verwerende partij stipt in de motivering van de bestreden beslissing aan dat een schijnhuwelijk strijdig is met zowel de Belgische als de internationale openbare orde en dat zij omwille van het algemeen rechtsprincipe “*fraus omnia corrumpit*” het recht op vestiging intrekt. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij poogt voor te houden is deze motivering wel afdoende en wordt niet enkel verwezen naar de vernietiging van het huwelijk, doch wordt ook aangegeven waarom de verwerende partij zo zwaar tilt aan de feiten dat zij meent dat dit in casu een intrekking rechtvaardigt.

De Raad laat nog gelden dat verzoekende partij niet dienstig kan verwijzen naar de door haar aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, vermits zij niet aantoonde dat zij zich in een gelijkaardige situatie bevindt. Terwijl hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen precedentwaarde hebben.

De verwerende partij heeft geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, geoordeeld dat verzoekende partij haar recht op vestiging diende te worden ingetrokken omdat zij de procedure tot gezinshereniging manifest heeft misbruikt.

2.6. Het tweede middel is ongegrond.

2.7. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij voert aan dat zowel zij, als haar minderjarige zoon reeds meer dan 8 jaar op het Belgisch grondgebied hebben verbleven en dat zij een goed uitgebouwd privéleven hebben. Zij meent dat de bestreden beslissing niet proportioneel is.

2.8. Waar de verzoekende partij voorhoudt dat zij een goed uitgebouwd privéleven heeft dient de Raad vast te stellen dat de verzoekende partij geen enkel stuk voorlegt waaruit dit effectief zou blijken. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven aan te tonen. Terwijl het onderbreken van een schooljaar evenmin kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM.

Hoe dan ook, het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is alleszins niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door artikel 8 van het EVRM, tweede lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. De bestreden beslissing streeft één van de door artikel 8 van het EVRM opgesomde mogelijke beperkingsdoeleinden na, namelijk de bescherming van de openbare orde en steunt op de absolute nietigheid van een eerder huwelijk dat afgesloten werd door de verzoekende partij. In de Belgische rechtsorde is het instituut huwelijk van openbare orde. De verzoekende partij toont met haar beknopt betoog “*dat de tegenpartij niet tot de balansoefening, zijnde een belangenafweging, zou zijn overgegaan*” niet aan dat de afweging die in de bestreden beslissing ligt besloten strijdig is met artikel 8 EVRM of dat er een wanverhouding is tussen haar belangen en de bestreden beslissing die gericht is op het beschermen van de Belgische openbare orde.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aangetoond.

2.9. Het derde middel is ongegrond.

2.10. In een vierde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij stipt aan dat de bestreden beslissing ook betrekking heeft om haar minderjarige zoon. Ingevolge artikel 74/13 van de vreemdelingenwet diende de verwerende partij in casu rekening te houden met het hoger belang van het kind. De verzoekende partij benadrukt dat haar kind geen enkele schuld treft, al meer dan vijf jaar in België verblijft, bijzonder goed geïntegreerd is en beide landstalen spreekt.

2.11. In casu kan de verzoekende partij niet dienstig verwijzen naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op een maatregel tot verwijdering. De bestreden beslissing is de beslissing tot intrekking van het recht op vestiging en dus niet een verwijderingsmaatregel.

Het betoog van de verzoekende partij mist juridische grondslag.

2.12. Het vierde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf januari tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER